

Haand. Der bliver derved, forekommer det mig, begaaet en Uret ligeoverfor Skattehyderne. Der mangler ethvert Middel til fra Skattehydernes Side at forebygge overdrevne Udgifters Afholdelse og Magt til at controlere de enkelte Foranstaltningaer, som i Aarets Løb træffes i Communen. I flere Lande, selv i saadanne, hvor man har Borgermestere, der ere valgte af Byernes Indvaanere, har man dog bestandig vedligeholdt to Afdelinger i det communale Raad, som controlere hinanden. I Norge, som fik sin communale Anordning meget tidligere, end vi fik vor communale Anordning af 1837, er den communale Samsundsmagt, som bekjendt, nedlagt hos den af Regjeringen beskikkede Dyrighed, hos Formændene og Raadmændene; Formændene der svare omtrent til, hvad vi her vilde kalde Raadmænd, og Raadmændene svare omtrent til, hvad vi her vilde kalde Borgerrepræsentanter. I Belgien finder der ligeledes en Deling af de af Borgerne valgte Medlemmer af den communale Samsundsmagt Sted i Raadmænd og de saakaldte Samsundsraad. I Preussen, som har en meget udvillet og en — saa synes det mig — meget god communal Forfatning, efter hvilken Borgermesteren vælges af Kongen, men saaledes, at Borgerstabet har en Indstillingsret, findes der ligeledes en Inddeling af det borgerlige Raad i to forskjellige Afdelinger, nemlig Byrepræsentationen og saa nogle Mænd, hvis Stilling meest nærmer sig de borgerlige Raadmænds hos os. Selv i England, hvor man kun har eet communalt Raad, er der dog i dette Raad to forskjellige Afdelinger, de saakaldte aldermen og Raadmændene. Paa alle disse Steder er der saaledes en gjensidig Control, en gjensidig Betydning imellem de nævnte forskjellige Elementer. Noget lignende har jo ogsaa hidtil bestandig fundet Sted hos os. Der har jo hos os været en, efter min Mening, overmaade nyttig Deling mellem Forvaltningen og det pengevilgende og controlerende Element. Magistraten har været den udførende, og Borgerrepræsentationen har været den pengebevilgende og controlerende Myndighed. Selv da man i 1862 gjorde det Skridt, at opgive disse to Afdelinger som to forskjellige Autoriteter, der hver for sig tog sin Beslutning om Sagerne, og gif

til den Ordning, at lade Magistraten tage Beslutning sammen med Borgerrepræsentationen, vedligeholdt man dog Magistratens eller Borgermesterens særskilte Stilling, særskilte Ledelse af Sagerne. Med den Ordning, der vil finde Sted efter Lovforslaget, saaledes som det i dette Dieblik foreligger, vil der ikke foregaae en Forening af Borgerrepræsentationen og Borgermesteren; Borgermesteren vil derimod efter samme gaae fuldstændigt op i Borgerrepræsentationen, saaledes at han bliver et Medlem af denne og altsaa efter Lovforslaget sidder der, deels som en Opfyndmand fra Statens Side og deels som en Skriver for Borgerrepræsentationen. Men dette er, forekommer det mig, den meest uholdbare Stilling, man kan tænke sig for Magistratsselementet. Det vil være en Stilling, der, saaledes som det allerede er blevet bemærket af den ærede første Læser (W. Petersen), saafremt Borgermesteren vælges til Formand, vil tilintetgjøre den Frihed og Uafhængighed, han hidtil har besiddet, ligeoverfor Partierne. Han vil derved blive ledet ind paa en Fristelse til at støtte det stærkeste Parti i Byraadet, og, selv om han ikke giver efter for denne Fristelse, vil han dog i sin hele Færd blive mistænkt for at være tilbøjelig til at tage særligt Hensyn til dette. Det forekommer mig, som sagt, og som det iøvrigt gjentagende er blevet fremhævet af den høitærede Minister i det andet Thing, at den Stilling, som man saaledes tiltænder Borgermesteren, der skal være Statens Tilfynsmand, er den fletteste, som man kunde udfinde for ham. Jeg kan godt tænke mig, at man lader, ja jeg troer, at man maa komme ind paa at lade Borgermesteren vælges af Communen, saaledes at det fra Statens Side nødvendige Tilfyn bliver henlagt udenfor Byraadet; men at sætte Borgermesteren ind i i Byraadet og saa at give ham en saadan stiftende Stilling i dette, at han snart er Formand, snart ikke er Formand, det anseer jeg for at være ganske overordentlig uheldigt. Det er saare langt fra, at man derved vil enten fremme en god Afgjørelse af Sagerne eller egentlig give Communalfriheden en større Udvidelse, end den hidtil har haft. Saaledes som Forholdene i dette Dieblik ere, kan Borgermesteren jo nemlig ikke mod Borgerrepræsentationens Villie